

**LEDDIS**

We know

ROSHANI CHOKSHI (n. 14 februarie 1991) este o autoare americană de cărți pentru copii și adolescenți. Mama ei este filipineză, iar tatăl indian, ambii imigranți în Statele Unite. Cunoaște încă din copilărie mitologia hindusă, pe care o valorifică adesea în textele ei, și este o cititoare împătimită a cărților lui Neil Gaiman. În 2016 a publicat *The Star-Touched Queen*, iar în 2019, *The Gilded Wolves*, care deschide seria unor aventuri fantastice în Parisul secolului al XIX-lea.

Din dragoste pentru scris, a renunțat la studiile în Drept și și-a luat un an în care să nu facă nimic altceva. Iar fantasy-ul este genul ei literar preferat pentru că, spune Roshani Chokshi, citind și scriind fantasy te poți cufunda mai ușor într-o versiune imaginată, mai accesibilă, a unor subiecte abstracte care te preocupă.

*Aru Shah și sfârșitul timpului* este prima carte a lui Roshani Chokshi inclusă de Rick Riordan între cărțile publicate la Rick Riordan Presents, un imprint dedicat literaturii inspirate de mitologiile lumii și coordonat chiar de autorul îndrăgitelor serii *Percy Jackson și Olimpientii* și *Cronicile familiei Kane*.

ROSHANI CHOKSHI

# Aru Shah și sfârșitul timpului

Prima carte despre frații Pandava

Traducere din engleză  
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

excalibur

## Cuprins

*Cuvânt-înainte* de Rick Riordan

1 • În care Aru regretă că a deschis ușa .....	9
2 • Hopa! .....	19
3 • Trezirea .....	28
4 • I-nep-ții .....	33
5 • Cealaltă soră .....	42
6 • Să te uiți, dar să nu te uiți .....	50
7 • Consiliul Gardienilor .....	61
8 • Cine e tatăl tău? .....	79
9 • Cele trei chei .....	85
10 • O vizită la salonul de înfrumusețare .....	101
11 • Cenușă, cenușă, cădem cu toții la pământ .....	111

12 • Să vină următorul demon! Sau mai bine lasă... ..	119
13 • Hipsterul din Mușuroi .....	133
14 • O vizită la magazin .....	140
15 • De ce sunt lucrurile fermecate atât de nepoliticoase? .....	154
16 • Chestii demodate .....	168
17 • Biblioteca de la A la Z .....	182
18 • Un caz ciudat .....	193
19 • Eu una n-aș face asta nici în ruptul capului .....	207
20 • Măi să fie, a reușit! .....	219
21 • Ușa și câinii .....	225
22 • Cine-i băiat cuminte? .....	232
23 • Raport despre suflet .....	238
24 • Îndrăznește, deranjează, catadicsește .....	250
25 • Evident (și nu prea) .....	261
26 • Casa-i a mea, nu a voastră! Jos labelle! .....	271
27 • ...și apoi a apărut hoarda de licurici mari cât Godzilla .....	279
28 • Povestea Palatului .....	287
29 • Podul Uitării .....	296
30 • Povestea lui Shukra .....	305
31 • Locul ăsta miroase urât .....	315
32 • # 1 pe lista lui Mini cu „Cele zece moduri în care nu vrea să moară”: Moartea prin halitoză ...	322
33 • În viața următoare voi fi vacă .....	330
34 • Lacul Trecutului .....	337
35 • Îmi dai niște păr mai ca lumea la ieșire? ....	347
36 • De la televizor a început totul .....	358
37 • La atac! .....	366
38 • Aru Shah e o mincinoasă .....	374
39 • Cine-i mincinosul acum? .....	383
40 • Eșecul .....	387
41 • Ai priceput tot? .....	391
42 • Un dialog stângaci .....	399
43 • De ce, de ce, de ce? Cuvinte tâmpite .....	405
44 • Haaaa-haaaa! .....	411
Glosar .....	419

arcuri și plase țesute din trăsnete. Alegeți una! Veți avea cu siguranță nevoie de ea. Credeți că Meduza era înfricoșătoare? Nici nu se compară cu niște *nagini*<sup>1</sup> sau cu demonii *raksha*<sup>2</sup>. Aru Shah, o fetiță îndrăzneată și inteligentă de clasa a șaptea din Atlanta, e pe punctul să se trezească în toiul acestei nebunii și aventura ei vă va lăsa mască în cel mai bun sens posibil.

Dacă deja cunoașteți mitologia hindusă, sunteți pe cale să luați parte la cea mai distractivă reuniune de familie din viața voastră. Veți întâlni o mulțime de preferați de-ai voștri – zei, demoni, monștri, răufăcători și eroi. Veți urca până la cer și veți coborî în Lumea de Dincolo. Și, indiferent câte dintre aceste mituri cunoașteți deja, pariez pe un pachet de jeleuri Twizzlers că veți afla câteva noi.

Mai e nevoie să spun că sunt încântat să vă prezint această carte? Da, sunt foarte încântat.

Deci, ce mai așteptăm? Aru Shah e la Muzeul de Artă și Cultură Indiană Antică, unde lucrează mama ei. Vacanța de toamnă a început, iar Aru e convinsă că va fi o zi plictisitoare.

Habar n-are ce o așteaptă.



<sup>1</sup> Pluralul substantivului *naga* din limbile sanscrită și pali care desemnează o zeitățe sau o categorie de zeități sau ființe care iau înfățișarea unui șarpe uriaș, în special cobra regală (n. tr.).

<sup>2</sup> Demon din mitologia hindusă (n. tr.).

# 1 | În care Aru regretă că a deschis ușa

Când crești înconjurat de chestii extrem de periculoase, problema e că, după o vreme, te obișnuiești cu ele.

Aru locuia de când se știa la Muzeul de Artă și Cultură Indiană Antică. Și știa foarte bine că lampa din capătul Sălii Zeilor nu trebuia atinsă.

Putea vorbi în treacăt despre „lampa distrugerii” așa cum un pirat care a îmblânzit un monstru marin poate spune într-o doară: „Ei, te referi la puișorul de Ralph?” Dar, deși obișnuită cu lampa, n-o aprinsese niciodată. Era împotriva regulilor. Acele reguli pe care le repeta în fiecare sâmbătă, când conducea turul de după-amiază cu vizitatorii.

Unora nu le place ideea de a lucra în weekend, dar lui Aru nu i se părea că muncește.

Era ca o ceremonie.

Un secret.

Își punea vesta stacojie cu trei nasturi în formă de albină. Imita vocea mamei ei, curatorul muzeului,

iar oamenii – asta era partea grozavă – *ascultau*. N-o scăpau deloc din priviri. Mai ales când vorbea despre lampa blestemată.

Uneori credea că e cel mai fascinant lucru despre care discutase vreodată. O lampă blestemată e un subiect mult mai interesant decât, să zicem, o vizită la dentist. Deși s-ar putea spune că ambele sunt blestemate.

Aru locuise la muzeu atâta vreme, încât nu mai era secret pe care ea să nu-l știe. Crescuse citind și făcându-și temele sub uriașul elefant de piatră de la intrare. Adesea adormise în amfiteatru și se trezise chiar înainte ca înregistrarea pârâitoare a sistemului de ghidare să anunțe că India își câștigase independența față de britanici în 1947. Ba chiar obișnuia să ascundă bomboane în gura unui dragon de mare vechi de patru sute de ani din aripa de vest (pe care-l botezase Steve). Aru știa totul despre muzeu. Cu o excepție...

Lampa. În mare, aceasta rămânea un mister.

— Nu-i chiar o lampă, îi spusese mama ei, dr. K. P. Shah, celebră curatoare și arheologă, prima dată când i-o arătase lui Aru. Noi o numim o *diya*.

Aru își amintea că-și turtise nasul de geamul din sticlă, uitându-se la bucata aia de lut. În materie de obiecte blestemate, asta era de departe cel mai plictisitor. Arăta ca un puc de hochei ciobit. Pe margine avea niște semne mici, ca niște urme de mușcătură. Și totuși, deși arăta banal, până și statuile de care era

plină Sala Zeilor păreau să se îndepărteze de lampă, făcându-i loc.

— De ce n-o putem aprinde? o întrebase pe mama ei. Mama nici n-o privise în ochi.

— Uneori, lumina arată lucruri care ar trebui lăsate în întuneric. În plus, n-ai de unde să știi cine se uită.

Ei bine, Aru se uita. Se uitase toată viața.

În fiecare zi, după școală, ea venea acasă, își agăța rucsacul de trompa elefantului de piatră și se ducea spre Sala Zeilor.

Era cea mai populară expoziție din muzeu și avea o sută de statui ale diferiților zei hinduși. Mama ei pusese oglinzi înalte pe pereți, pentru ca vizitatorii să poată vedea artefactele din toate unghiurile. Oglinzile erau „de epocă” (un cuvânt pe care Aru îl folosisese când îi dăduse lui Burton Prater un bănuț verzui în schimbul a nu mai puțin de doi dolari și o jumătate de baton Twix). Datorită tufelor de liliac indian și a ulmilor înalți din fața ferestrelor, lumina care pătrundea în Sala Zeilor părea mereu puțin cam ștersă. Aproape blândă, făcând să pară că statuile purtau coroane luminoase.

Aru stătea la intrare, uitându-se la statuile preferate – zeul Indra, regele cerurilor, care mânua un fulger; zeul Krishna, care cânta la fluiet; Buddha, care stătea cu spatele drept și cu picioarele îndoite, meditând – înainte ca privirea să-i fie în mod inevitabil atrasă de *diya* din vitrina de sticlă.

Stătea acolo câteva minute, așteptând ceva... orice ar fi făcut ca următoarea zi de școală să fie mai interesantă sau ca lumea să observe că ea, Aru Shah, nu era o simplă elevă de clasa a șaptea care se târa prin generală, ci o persoană *extraordinară*...

Aru aștepta să se întâmple ceva magic.  
Și în fiecare zi era dezamăgită.

— Faceți ceva, le-a șoptit ea statuilor de zei.

Era luni dimineața și era încă în pijama.

— Aveți suficient timp să faceți ceva minunat, pentru că sunt în vacanța de toamnă.

Statuile n-au făcut nimic.

Aru a ridicat din umeri și a privit pe fereastră. Copacii din Atlanta, Georgia, nu-și dăduseră încă seama că era octombrie. Doar jumătatea lor superioară se colorase într-o nuanță stacojiu-aurie, ca și cum cineva i-ar fi înmuiat pe jumătate într-o găleată cu foc și apoi i-ar fi înfipt la loc în gazon.

Așa cum se așteptase, ziua se anunța lipsită de evenimente. Țsta ar fi trebuit să fie primul avertisment. Universului îi place să-i păcălească pe oameni. Îi place să-ți dea senzația că ziua e strălucitoare și leneșă, ca mierea încălzită de soare, care se scurge pe borcan, așteptând să lași garda jos...

Și atunci lovește.

Cu câteva clipe înainte să sune alarma pentru vizitatori, mama lui Aru se plimbuse prin micuțul

apartament cu două dormitoare legat de muzeu. Părea să citească din trei cărți deodată, în timp ce vorbea la telefon într-o limbă care suna ca un cor de clopoței. Aru, pe de altă parte, zăcea cu capul în jos pe canapea și arunca după ea cu popcorn, încercând să-i atragă atenția.

— Mamă. Nu spune nimic dacă mă poți duce la film.

Mama ei a râs grațios la telefon. Aru s-a încruntat. Ea de ce nu putea râde așa? Când râdea, Aru parcă se sufoca.

— Mamă. Nu spune nimic dacă ne putem lua câine. Un ciobănesc de Pirinei. Îi putem spune Beowoof<sup>1</sup>!

Acum mama ei dădea din cap cu ochii închiși, ceea ce însemna că era *extrem* de atentă. Doar că nu la Aru.

— Mamă. Nu spune nimic dacă...

*Biiiiiip!*

*Biiiiiip!*

*Biiiiiip!*

Mama ei a ridicat dintr-o sprânceană delicată și s-a uitat la Aru. *Știi ce ai de făcut*. Aru știa ce are de făcut. Doar că nu voia s-o facă.

S-a rostogolit de pe canapea și s-a târât ca Omul Păianjen pe podea într-o ultimă încercare de a-i

<sup>1</sup> Joc de cuvinte ce trimite la poemul epic anglo-saxon *Beowulf*, scris în engleza veche, care descrie faptele eroice ale eroului Beowulf în lupta cu monștrii (n. tr.).

atrage atenția. Nu era ușor, având în vedere că poadeaua era plină de cărți și căni de ceai pe jumătate pline. S-a uitat în spate și a văzut cum mama ei notează ceva într-un carnetel. Trăgând de timp, Aru a deschis ușa și s-a îndreptat spre scări.

După-amiezile de luni erau liniștite la muzeu. Nici măcar Sherrilyn, șefa pazei muzeului și răbdătoarea dădacă de weekend a lui Aru, nu venea la serviciu luna. În toate celelalte zile – cu excepția duminicii, când muzeul era închis –, Aru dădea o mână de ajutor la distribuirea autocolantelor pentru vizitatori. Îi îndruma pe oameni spre diferitele expoziții și le arăta unde sunt băile. Odată chiar avusese ocazia să țipe la cineva care bătuse pe spate elefantul de piatră, deși exista un indicator foarte vizibil cu NU ATINGEȚI (pentru Aru, asta se aplica tuturor celorlalți cu excepția ei).

În zilele de luni, te puteai aștepta la vizitatori ocazionali care căutau adăpost temporar de vreme rea. Sau la oameni care doreau să-și exprime îngrijorarea (în modul cel mai blând cu putință) că Muzeul de Artă și Cultură Indiană Antică îl venera pe diavol. Sau eventual la tipul de la FedEx, care avea nevoie de o semnătură pentru vreun pachet.

La ce nu se aștepta când a deschis ușa pentru a-i întâmpina pe vizitatori a fost să dea peste trei elevi de la Școala Augustus Day. Aru a simțit un gol în stomac, ca atunci când liftul se oprește prea repede,

un fior de panică în timp colegii ei se uitau la ea și la pijama ei cu Omul Păianjen.

Prima, Poppy Lopez, și-a încrucișat brațele bronzate și pline de pistrui. Avea părul castaniu prins în coc, în vârful capului, ca o balerină. Cel de-al doilea, Burton Prater, a întins mâna, în care avea un bănuț urât. Burton era scund și palid, iar cămașa cu dungii negre și galbene îl făcea să semene cu un bondar nefericit. Cea de-a treia, Arielle Reddy – cea mai frumoasă fată din clasă, cu pielea ei de un maroniu-închis și părul negru strălucitor –, pur și simplu radia.

— Știam eu, a spus Poppy pe un ton triumfător. La ora de matematică le-ai spus tuturor că mama ta te duce în Franța în vacanță.

*Așa îmi promisese mama, și-a zis Aru.*

Vara trecută, mama lui Aru se încolăcise pe canapea, epuizată de una dintre călătoriile ei în străinătate. Chiar înainte să adoarmă, pusese mâna pe umărul lui Aru și îi spusese: „Poate că o să te duc la Paris la toamnă, Aru. Există o cafenea pe malul Senei unde poți auzi cum răsar stelele înainte să danseze pe cerul nopții. Vom merge la brutării și la muzee, vom sorbi cafea din căni micuțe și vom petrece ore întregi în grădini.”

În noaptea aceea, Aru rămăsese trează visând la străduțe înguste și șerpuite și la grădini atât de elegante, că până și florile păreau cu nasul pe sus. Cu promisiunea asta în gând, Aru făcuse curat la ea în

cameră și spălase vasele fără să comenteze. Iar la școală, promisiunea devenise pavăza ei. Toți elevii de la Școala Augustus Day aveau case de vacanță în locuri cum ar fi Maldive sau Provence și se plâneau când iahturile lor erau la reparat. Promisiunea de a vedea Parisul o adusese pe Aru cu un mic pas mai aproape de a fi acceptată de ceilalți.

Acum, Aru încerca să nu se scurgă pe jos sub privirea aruncată de ochii albaștri ai lui Poppy.

— Mama a fost trimisă de muzeu într-o misiune strict secretă. Nu m-a putut lua cu ea.

Ceea ce era parțial adevărat. Mama ei n-o lua niciodată în călătorii de afaceri.

Burton a aruncat pe jos bănuțul cel verde.

— M-ai păcălit. Ți-am dat doi dolari!

— Și ai un bănuț *de epocă*..., a început Aru.

Arielle i-a retezat-o.

— Știm că minți, Aru Shah. Asta ești tu: o *mincinoasă*. Și când ne întoarcem la școală, o să le spunem tuturor...

Lui Aru i s-a strâns stomacul. Când mersese la Școala Augustus Day luna trecută, fusese plină de speranță. Dar n-o ținuse mult.

Spre deosebire de ceilalți elevi, ea nu era adusă la școală cu o mașină neagră și lucioasă. Nu avea o casă „plutitoare”, o cameră de studiu sau o verandă închisă înșorită, ci doar o cameră, care, o știa și ea, era mai degrabă o debara cu pretenții.

Dar avea imaginație. Aru visase cu ochii deschiși toată viața. În fiecare weekend, în timp ce-și aștepta mama să vină acasă, inventa o poveste: mama ei era spioană, prințesă dezmoștenită, vrăjitoare.

Mama ei susținea că nu voia să plece în călătorii de afaceri, dar că era nevoită, pentru bunul mers al muzeului. Și când venea acasă și uita de diverse lucruri – cum ar fi ora de șah a lui Aru sau repetițiile de cor – nu era pentru că nu-i păsa, ci pentru că era prea ocupată să jongleze cu războiul, pacea și arta.

Așa că la noua școală, Augustus Day School, ori de câte ori ceilalți copii puneau întrebări, Aru le spunea povești. Ca acelea pe care și le spunea ei înseși. Vorbea despre orașe pe care nu le vizitase și despre mese pe care nu le luase. Dacă venea cu pantofii scâlciți, era pentru că pantofii ei fuseseră trimiși la reparat în Italia. Stăpânea arta subtilă a ridicatului condescendent din sprânceană și greșea în mod intenționat numele magazinelor de unde își cumpăra haine, cum ar fi franțuzescul Tar-Jay<sup>1</sup> și nemțescul Vahl-Mahrt<sup>2</sup>. Dacă asta nu-i reușea, pufnea și spunea: „Crede-mă, n-ai de unde să știi marca.”

Așa se integrase.

O vreme, minciunile funcționaseră. Fusese chiar invitată să petreacă un weekend pe malul lacului cu

<sup>1</sup> Target, lanț american de magazine universale, al doilea ca mărime după Walmart (n. tr.).

<sup>2</sup> Walmart, lanț american de magazine universale (n. tr.).

Poppy și Arielle. Dar Aru stricase totul în ziua în care fusese surprinsă furișându-se dinspre banda destinată mașinilor cu mai mulți pasageri. Arielle o întrebuse atunci care era mașina ei. Aru arătase spre una, iar Arielle zâmbise ironic.

— Ciudat. Pentru că aia e mașina șoferului meu. Așa îi zâmbea Arielle și acum.

— Ne-ai spus că ai un elefant, a spus Poppy.

Aru a arătat spre elefantul de piatră din spatele ei.

— Am!

— Ai spus că l-ai salvat din India!

— Păi, mama a spus că a fost *recuperat* dintr-un templu, care e un termen sofisticat pentru *salvat*...

— Și ai spus că ai o lampă blestemată, a adăugat în încheiere Arielle.

Aru a văzut beculețul roșu al telefonului lui Burton: lumina neîntrerupt, fără să pâlpâie. Totul era înregistrat! S-a panicat. Dacă filmulețul ajungea pe net? Avea două posibilități: 1) Putea să sperie că universului i se va face milă de ea și-i va permite să izbucnească în flăcări în fața colegilor, sau 2) Putea să-și schimbe numele, să-și lase barbă și să se mute.

Sau, pentru a evita problema cu totul...

Putea să le arate ceva imposibil.

— Lampa blestemată e reală, a spus ea. Vă pot dovedi.

## 2

## Hopa!

Era patru după-amiaza când Aru și cei trei colegi ai ei de clasă au intrat împreună în Sala Zeilor.

Ora patru după-amiaza este ca un subsol. În teorie, e ceva nevinovat. Dar dacă stai să te gândești cu adevărat la un subsol, acesta e un beton turnat peste un pământ neliniștit. Are spații mirositoare, nefinisate, și grinzi de lemn care aruncă umbre ascuțite. E ceva aproape terminat, dar nu chiar. Așa e și ora patru după-amiaza. Aproape după-amiază, dar nu chiar. Aproape seară, dar nu chiar. Iar magia și coșmarurile aleg anume acele momente „aproape-dar-nu-chiar“ și așteaptă.

— Și maică-ta unde e? a întrebat Poppy.

— În Franța, a spus Aru, încercând să țină fruntea sus. Nu m-am putut duce cu ea pentru că trebuie să mă ocup de muzeu.

— Probabil că minte din nou, a spus Burton.

— *Clar* că minte. E singurul lucru la care se pricepe, a spus Arielle.

Aru s-a cuprins cu brațele. Se pricepea la multe, doar că oamenii nu observau. Putea să memoreze